

Prof. dr hab. Bonifacy Łykowski

6 X 1936 r. - 28 XI 2007 r.

Bonifacy Łykowski urodził się w dniu 6 października 1936 roku we wsi Kamień Kmiec, położonej niedaleko Lipna, w którym, w roku 1953, uzyskał świadectwo dojrzałości w miejscowym liceum ogólnokształcącym. W tymże roku rozpoczął studia geograficzne na Wydziale Biologii i Nauk o Ziemi Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu. W 1956 r. przeniósł się na specjalizację klimatologiczną na Wydziale Nauk Przyrodniczych Uniwersytetu Wrocławskiego. Na tym wydziale, w roku 1958, uzyskał dyplom magistra geografii w zakresie klimatologii. W tym samym roku rozpoczął pracę na stanowisku asystenta naukowo-dydaktycznego w Zakładzie Meteorologii i Klimatologii Uniwersytetu Wrocławskiego.

W roku 1961 podjął pracę starszego asystenta w Katedrze Meteorologii i Klimatologii przy Wydziale Melioracji Wodnych Wyższej Szkoły Rolniczej we Wrocławiu. W katedrze tej opracował, pod kierunkiem prof. dr hab. Adama Schmucka, rozprawę doktorską pt. "Zdolność odbijania promieniowania słonecznego przez wybrane powierzchnie roślinne". W roku 1968 obronił ją na Wydziale Nauk Przyrodniczych Uniwersytetu Wrocławskiego. Po zatwierdzeniu Jego stopnia doktora nauk przyrodniczych przez Centralną Komisję ds. Stopni i Tytułów Naukowych, odbył półroczny staż zawodowy w Przedsiębiorstwie Geologiczno-Fizjograficznym i Geodezyjnym Budownictwa "Geoprojekt", pracując w nim na stanowisku starszego projektanta.

1 kwietnia 1969 r. został zatrudniony na stanowisku adiunkta w Katedrze Meteorologii i Klimatologii SGGW w Warszawie. W latach 1973- 1975 działał w Sekcji Agrometeorologii Komitetu Hodowli i Uprawy Roślin PAN, a w latach 1984 -1989 w Sekcji Agrometeorologii Komitetu Meteorologii i Fizyki Atmosfery PAN. W roku 1984 Rada Wydziału Melioracji Wodnych SGGW - Akademii Rolniczej w Warszawie nadała Mu stopień doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie agrometeorologii, na podstawie dorobku naukowego i rozprawy pt. "Warunki klimatyczne rozwoju i plonowania soi w Polsce". Rozprawa ta została przyjęta z wyróżnieniem przez Radę Wydziału i uzyskała Nagrodę Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, Indywidualną, stopnia trzeciego. W roku 1985 został mianowany docentem w SGGW-AR w Warszawie, a od roku 1987 pełnił funkcję kierownika Zakładu Meteorologii i Klimatologii, którym kierował do przejścia na emeryturę w 2007 roku. W latach 1988-1991 pełnił także funkcję kierownika Samodzielnego Zakładu Agrometeorologii Akademii Rolniczo-Technicznej w Olsztynie. W roku 1992 został mianowany profesorem SGGW, a w 1999 roku uzyskał tytuł profesora nauk rolniczych. 30 września 2007 r. przeszedł na emeryturę. Z Zakładem Meteorologii i Klimatologii SGGW był związany prawie 38 lat.

W okresie swej czterdziestodwuletniej pracy naukowej organizował wielokierunkowe badania z zakresu meteorologii i klimatologii rolniczej, stając się z biegiem lat postacią znaczącą w polskiej agrometeorologii. Zajmował się zagadnieniami: bilansu energii promieniowania pól uprawnych, elementami struktury bilansu cieplnego różnych powierzchni przyrodniczych, produktywnością rolniczą klimatu i mezoklimatu w Polsce, oceną i doskonaleniem metod obliczania parowania i ewapotranspiracji, oceną bioklimatu człowieka ze szczególnym uwzględnieniem jakości powietrza atmosferycznego w Polsce.

Był autorem lub współautorem osiemdziesięciu siedmiu oryginalnych publikacji naukowych, około osiemdziesięciu niepublikowanych prac naukowych, ekspertyz a także ponad stu recenzji artykułów naukowych, wydawnictw zwartych i projektów badawczych.

Był promotorem sześciu zakończonych prac doktorskich, z których ostatnie cztery

dotyczyły problematyki jakości powietrza atmosferycznego w aglomeracji warszawskiej.

Jego działalność dydaktyczna obejmowała prowadzenie wykładów i ćwiczeń na Uniwersytecie Wrocławskim, w Wyższej Szkole Rolniczej we Wrocławiu, w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, w Akademii Rolniczo-Technicznej w Olsztynie, w Akademii Podlaskiej w Siedlcach. W uczelniach tych wykładał: meteorologię i klimatologię, agrometeorologię, klimatologię urbanistyczną, skażenia atmosferyczne, zmiany klimatu i ich konsekwencje w środowisku, produktywność rolniczą klimatu Polski. Jego publikacyjny dorobek dydaktyczny obejmuje: redakcję i współautorstwo dwóch skryptów akademickich zawierających wiadomości wykładane z zakresu klimatologii ogólnej i stosowanej, współautorstwo skryptu do ćwiczeń z agrometeorologii, który miał cztery wydania oraz autorstwo kilku podrozdziałów w obszernym rozdziale "Czynniki klimatyczne siedliska a wzrost i plonowanie roślin" zamieszczonych w podręczniku "Podstawy produkcji roślinnej" dla techników rolniczych i policealnych zawodowych szkół rolniczych.

Był wieloletnim przewodniczącym Zespołu Redakcyjnego "Przeglądu Naukowego Inżynierii i Kształtowania środowiska", działał aktywnie w kilku komisjach wydziałowych i uczelnianych SGGW. Od powstania w SGGW NSZZ "Solidarność" nieprzerwanie pełnił funkcję przewodniczącego koła tego związku przy Wydziale Melioracji Wodnych.

Za działalność naukową, dydaktyczną i organizacyjną został wyróżniony następującymi odznaczeniami państwowymi i honorowymi: Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Odznaką Honorową za Zasługi dla SGGW, Odznaką za Zasługi dla Województwa Piotrkowskiego. Był wyróżniony także nagrodami JM Rektora SGGW za działalność dydaktyczno-naukową oraz otrzymał dwie nagrody ministra, jedną indywidualną stopnia trzeciego, drugą zespołową tego samego stopnia, obie za osiągnięcia naukowe.

Zmarł w Warszawie 28 XI 2007 r.